

ЕМІЛІЯ

Теплий дощ стукав пальчиками об шибку вікна. Емілія залюбки запросила б його до себе в гості, проте знала, що він залишить безліч мокрих слідів усередині. Мама не любила коли Емілія виливала щось на новий білий килим на якому навіть від кількох крапель води залишалися дивні сірі плями. Такі, ніби килим раптом спітнів. Сваритися з мамою сьогодні не було бажання.

Емілія ще раз глянула на дощ, на сірі хмари з невідрубленими краями та на ар-

куші для малювання, розкладені на великому столі. Малювати сьогодні теж не було бажання. «Сьогодні день немалювання, — подумала дівчинка. — Треба знайти щось нове». Це «щось» і не збиралося з'являтися, тож Емілія повільно опустила ноги з крісла й рушила шукати його сама.

Маленька Емілія мешкала у великому будинку. Він був такий старий, що навіть трохи вріс у землю. Мама казала, що це через старість, однак дівчинка вважала, що будинок напевно пустив у землю коріння. Зазвичай усі дерева мають коріння, а будинок був дерев'яний.

У будинку було сім кімнат: кухня, вітальня, колишня бабусина кімната, що зараз належала Емілії, кімнати братів, спальня батьків і темна кімната без вікон, проте вона мала аж трое дверей та отвір у стелі. У будинку така кімната була єдина. Здебіль-

шого там стояв лише один предмет меблів, якщо драбину взагалі можна називати меблями. Однак Емілії це було байдуже, набагато важливіше те, що драбина мала сім поперечок. Рівно стільки, скільки років Емілії. Вже аж чотири дні, як їй сім років!

Домашні нечасто користувалися драбиною — тільки коли комусь щось було потрібно на горищі. Мама складала там усілякі старі речі: начиння, міксер для коктейлів, яким користувалася вкрай рідко, старі книжки та зошити братів, а ще сушила там лікарські трави й цибулю. Щоосені мама ледь підсушувала цибулю, а потім сплітала її в коси та вішала на кухні. До весни ці коси зникали.

Дівчинці забороняли лазити по драбині, як і чіпати батькову електробритву та ножиці для стрижки овець. Овечі ножиці зовсім не різали паперу, хіба

картон із якого виготовляли коробки. Навесні мама тримала в цих коробках маленьких пухнастих жовтих курчаток. Емілії подобалися цілі коробки, бо з них можна було побудувати дім. А чому не можна користуватися батьковою електробритвою, вона не розуміла, якось спробувала нею поголити підборіддя, як тато зранку, проте бритва була зовсім не гостра й навіть трохи лоскотала підборіддя. Напевно, через лоскіт тато так дивно кривиться.

Не було схоже на те, щоб драбина хотіла її лоскотати. Темно-бура деревина рипіла щоразу, коли Емілія лізла по ній до третьої поперечки, але вище ніколи. Драбина щоразу чудернацьки вигиналася так, ніби намагалася жбурнути дівчинку в інший куток кімнати, чи у двостулкові двері веранди. Одна дверна шибка вже була тріснута.

Тепер Емілія вже мала сім перетинок — рисочок на одвірку, на якому мама позначала зріст кожного. У цей день народження мама синім олівцем настрочила:

Емілія. 19.07.2017.

На одвірку був позначений зріст її батька й навіть дядька Зигмунда, та чомусь тільки Емілія завжди була найменшою.

Дівчинка рішуче вдихнула повітря (аби стати легшою, бо так брат казав!) і обома руками вхопилася за боки дерев'яної драбини. «Головне — не дивитися вниз, вкрай важливо не дивитися вниз», — повторювала Емілія, поки лізла на третій щабель. Драбина застогнала, дещо вигнулася, але не намагалася жбурнути дівчинку в інший бік. Верхні жердки були менш потерті, а з

четвертої стирчав невеличкий, але, видно, цікавий цвяшок. Та він теж чемно мовчав.

Залізи на верх драбини, Емі на мить глянула вниз. Кімната вже не здавалася такою просторою. Навпроти дверей вітальні фарба на підлозі була подекуди затерта, з лампи звисала величезна павутина, а в одному кутку сяяла невеличка щілина, біля якої інколи вартував яскраво-рудий домашній кіт. Емілія видихнула повітря, рішуче відштовхнулася й руками торкнулася виступу люку на горище. «Не так уже й складно лізти нагору, коли вдихнув багато повітря», — ще встигла подумати.